

Priekšvārds kādam senam budistu tekstam

Šādā veidā saskaņā ar nepārspējamā Skolotāja svētajiem vārdiem ir ticis pierakstīts “Ievads plašās sirds esences vispārējos iekšējo un ārējo principu (mācībā)”. To, pēc cieti iekaltām atmiņām un piezīmju veidā pierakstītu man nodeva cēlais askēts Svecēs-Gaismas-Garais-Mūžs, kurš agrāk bija Skolotāja Kunga vārdu (mantotājs, viņa pirmais) skolnieks. Viņš mani uzmundrināja, nopietni un stingri sacīdams: “Tev visādā ziņā jāuzraksta šis ievads, (turklāt) bez izmaiņām Skolotāja pamācību vārdos!”

No Skolotāja Kunga iesvētīšanas brīvību guvušā mācības sargātāja, augsti godājamāsvētā Guru vietnieka, Budas inkarnācijas Dārgakmeņa (Rinpočes), visaugstākās mācības (mantotāja), visuskaidrā Vadžras (Sceptera) personīgā klātbūtnē es tiku vēl vairākas reizes vārdiski uzmundrināts un apgādāts ar rakstāmpapīru kā pamatu rakstam. Pēcāk cienījamais Dārgakmens (Rinpoče), kas bezgalīgi izstaro gaismu visu apkārtējo labā un ir pilnīgi pilnīgots mācības visaugstākais pārvaldītājs, spējīgākais no visiem Skolotāja-Sargātāja svētās mācības pārmantojumu guvušajiem gara dēliem, mani bieži vien atbalstīja sacīdams: “Tev tas ir noteikti jāizdara, jo, kad tu būsi ar burtiem pierakstījis Skolotāja Kunga mutiskās mācības, tās kalpos kā atsvaidzinājums godbijībai pret Skolotāja piemiņu.”

Bez tam vēl man palīdzību sniedza mīļajie vadžras brāļi, kas no savas puses mani iedvesmoja ar izpratni un labvēlīgu atbalstu. Viņi bija kā acis manā pierē. Tik pat uzticami kā dakts pavada sviesta sveces liesmu, viņi mani pavadīja līdz tai robežai, kur sirds sasniedz apgaismību.

Gudrības sargātāja apgaismotā Vadžras (Sceptera) klātbūtnē man tika pasniegta 10 Nepārspējamo Apskaidroto (garu) galvas rota und līdz ar kroni piešķirts vārds “Bez bailīgais Džigme”, kaut arī īstenībā es biju tikai par Oburebu saukts bezkaunis, kurā kā uguns plosījās piecu indīgo zvēru kāres. (Es devos uz) Rudamogjena vientuļo meditācijas celli Vadžras Bairovanas pilī, kas bija grandiozi dekorēta visizsmalcinātākajā gaumē pat bez vissīkākās nepilnības. Koku galotnes tur uzņēma saules staru gaismu kā siltu nektāru un to stumbri kā atvēsinošu esenci dzēra mēness ēnas. (Visapkārt zaļoja) vīteņi, jauni asni, kupli krūmi, visdažādāko šķirņu augi un koki, un to zari, lapas, ziedi un augļi veidoja maģisku, dekoratīvu jumta pārsegu, kas kā svētbilde karājās uz šķērsbaļķiem, bet caur lapu spraugām staroja zilzilo debesu meitas (saules) smaidi. Šai vietā, kur sirdij visādā veidā bija sniegta spirdzinošo nektāru labsajūta, es, cik nu labi vien varēdams, sastādīju šo rakstu. Lai nu tas ar Pirmssākuma Karaļa (Adibudas) atbalstu top par avotu plašumos vedošajai pilnīgajai (gara) brīvei visām tām neskaitāmajām dzīvajām būtnēm, kas iet pa svēto (mācības) ceļu.